

Uskon kasvupaikkana Ap.t. 9:23-31

23. Jonkin ajan kuluttua juutalaiset päättivät tappa Sauluksen.

24. Hän sai kuitenkin tietää heidän salajuonestaan. He vartioivat porttejakin yötä päivää, jotta saisivat hänet surmatuksi,

25. mutta hänen opetuslapsensa ottivat hänet yöllä mukaansa ja laskivat hänet korissa alas muurilta.

26. Tultuaan Jerusalemiin Saulus yritti liittyä opetuslapsiin, mutta kaikki pelkäsivät häntä eivätkä uskoneet, että hän oli opetuslapsi.

27. Silloin **Barnabas otti huolehtiakseen hänestä** ja vei hänet apostolien luo. Hän kertoi heille, kuinka Saulus oli tiellä nähnyt Herran, kuinka Herra oli puhunut hänelle ja

kuinka hän oli Damaskoksessa rohkeasti puhunut Jeesuksen nimessä.

28. Niin Saulus liikkui heidän keskuudessaan sisälle ja ulos Jerusalemissa ja **puhui rohkeasti Herran nimessä.**

29. Hän puhui ja väitteli hellenistien kanssa, mutta he yrittivät surmata hänet.

30. Kun veljet huomasivat tämän, he veivät hänet Kesareaan ja **lähettivät hänet sieltä Tarsokseen.**

31. **Seurakunnalla oli nyt koko Juudeassa, Galileassa ja Samariassa rauha. Se rakentui ja eli Herran pelossa ja kasvoi Pyhän Hengen rohkaisevasta vaikutuksesta.**

Aikaa kasvulle

Jokainen uskoon tullut ihminen tarvitsee aikaa kasvaakseen Jeesuksen tuntemisessa ja voidakseen palvella seurakunnan rakennukseksi. Rajun kääntymiskokemuksen läpikäynyt tarsolainen Saul eli Paavalikaan ei ollut poikkeus. Voimakkaan ja hetkellisen uskoon tulon kokeneilla (joihin itsekin lukeudun) voi olla harhakuvitelma, että he olisivat heti niitä, joita Herra haluaa käyttää valtavalla tavalla. Ympärillä oleva seurakuntakin saattaa iloissaan heidän uskoon tulostaan antaa heille todistus-tehtäviä jopa merkittävääkin julkisuutta, mutta usein voi käydä, että he joutuvat vääränlaisten odotusten vuoksi loppuunpalamiseen uskonelämässään. Herra voi sitten kipujen kautta heitä uudistaa ja käyttää myöhemmin seurakunnan rakennukseksi. Siksi Sana varoittaa, ettei äsken kääntynyttä saa päästää seurakunnan painemeneksi. Uskon kasvu vaatii aikaa. Toki alusta lähtien jokainen uskova on Herran todistaja, mutta painavaan palveluun tarvitaan ”oppivuodet”.

Kasvupaikka

Kasvuprosessissa ratkaisevan tärkeää on löytää oikea seurakunta, paikka, johon voi juurtua ja missä saa ravintoa. Individualismin riivaamassa Suomessa on aivan liikaa ”ajelehtivia uskovia”, jotka eivät ole löytäneet kasvupaikkaa. Syntinen luontomme saattaa kyllä nauttia siitä, että voi ottaa tiettyä etäisyyttä seurakuntaan, kun ei tarvitse sitoutua kantamaan vastuuta. Sivulliseksi heittäytymällä ihminen toki välttyy vaivannäöstä ja yhteisten kipujen kantamisesta, mutta jää samalla paitsi suuresta siunauksesta, jonka Pyhä Henki seurakunnan kautta haluaa antaa, kun saamme rakentua yhdeksi ja elää yhdessä Herran pelossa.

Katsomme nyt, millaisen kasvuprosessin Paavali joutui alussa käymään. Mitä siitä voisimme oppia. Lopuksi tarkastelemme, millainen seurakunta on olemukseltaan.

Tehtävään valmistautumista

Jumala oli valinnut tarsolaisen Saulin jo ennen hänen syntymäänsä oman työnsä välikappaleeksi, pakanoiden apostoliksi. Valinnan täytäntöönpano tapahtui Damaskoksen tiellä ylösnousseen Jeesuksen ilmestyessä Saulille. Mutta ennen kuin hän

oli sopiva Herran käyttöön, hän tarvitsi valmistautumista työhön. Damaskoksesta hänen tiensä vei Arabiaan, sieltä Damaskokseen takaisin, sieltä Jerusalemiin ja lopulta hänen kotikaupunkiinsa Tarsokseen. Mikä oli näiden tapahtumien tarkka aika-
taulu, ei käy täysin selväksi ilmaisusta "jonkun aikaa" (19), jonka hän vietti Damas-
koksesta opetuslasten seurassa julistaen Jeesusta Jumalan Poikana, ja ilmaisusta
"jonkin ajan kuluttua (KR1938: *pitkän ajan kuluttua*)" (23), jonka jälkeen hän joutui
pakenemaan Damaskoksesta Jerusalemiin.

Jos sinä haluat kasvaa sellaiseksi, jota Herra voi käyttää laajaankin työhön, suostu olemaan
uskollinen kotikaupunkisi evankelioimisessa ja pureutumisessa syvälle sanaan oman koti-
seurakuntasi keskellä.

Menneen kohtaaminen Herran kanssa

Galatalaiskirje osoittaa, että jakso oli vähintään kolmen vuoden mittainen. Sen aika-
na hän vieraili Arabiassa. Raamatunselittäjät eivät ole yksimielisiä siitä, mitä hän
siellä Siinain vuorten tuntumassa teki, mutta Paavalin kirjeen ilmaisut "*menin Ara-
biaan*" (Gal. 1:17) ja "*Hagar tarkoittaa Arabiassa olevaa Siinainvuorta*" (Gal. 4:25)
antavat meille vihjeitä. Kirjeen kirjoittamisen aihe oli evankeliumin puhtauden säilyt-
tämässä pakanakristittyjen parissa, kun juutalaiskristityt pyrkivät sotkemaan evan-
keliumiin lakia.

Kirjeestä kuvastuu, miten Paavali oli närkästynyt Jerusalemin apostolien ajattelussa
ja toiminnassa esiin tulleesta tietystä virkavaltaisuudesta. Sitä vastaan hän korostaa
kirjeessään, että hän ei ollut saanut apostolin virkaa ihmisten välittämänä, vaan
suoraan Herralta. Edelleen hän painottaa, että hän sai evankeliumin suoraan Her-
ralta Jeesukselta: "*Mutta Jumala, joka jo äitini kohdusta oli valinnut minut ja armos-
saan kutsui minut työhönsä, näki hyväksi antaa Poikansa ilmestyä minulle, jotta läh-
tisin julistamaan vieraille kansoille sanomaa hänestä. Silloin en kysynyt neuvoa yh-
deltäkään ihmiseltä enkä heti lähtenyt Jerusalemiin tapaamaan niitä, joista oli tullut
apostoleja jo ennen minua. Sen sijaan menin Arabiaan ja palasin sieltä takaisin Da-
maskokseen.*" (Gal. 1:15–17)

Saul ei mennyt Arabiaan neuvottelemaan ihmisten vaan Herran kanssa. Kun ottaa
huomioon hänen lapsuutensa hellenistisessä ilmapiirissä, hänen heprealaisen syn-
typeränsä ja koulutuksensa, ja sitten ne merkittävät kokemukset, jotka hänellä oli
juuri takanaan, on aivan luonnollista, että hän tarvitsi aikaa elämänsä ja ajattelunsa
uudelleen rakentamiseen. Samoilla jäljillä, joilla Mooses oli 40 vuoden ajan saanut
valmistusta suureen tehtäväänsä lain välittäjänä, Saul halusi keskustella kahden
Jeesuksen Kristuksen kanssa voidakseen välittää evankeliumia. Tuosta ajasta per-
soonallisessa, läheisessä ja selkeässä keskusteluyhteydessä Herran Jeesuksen
kanssa kertoo hänen lauseensa: "*Olen saanut Herralta tiedoksi tämän, minkä olen
myös opettanut teille...*" (1.Kor. 11:23)

Vapauteen lain orjuudesta

Galatalaiskirjeen toinen viittaus Arabiassa käyntiin on myös kiintoisa: "*Te, jotka tah-
dotte elää lain alaisuudessa, vastatkaa: ettekö kuule, mitä laki sanoo? Pyhissä kir-
joituksissa kerrotaan, että Abrahamilla oli kaksi poikaa, joista toisen synnytti orjatar,
toisen vapaa nainen.*" (Gal. 4:21,22)

Jeesukselta saamansa uuden ilmoituksen valossa Saul tuli näkemään, että Jerusalemin eli orjuudessa. Mutta uusi taivaallinen Jerusalemi oli vapaa. Evankeliumin uudessa valossa hän katseli nyt menneisyyttään ja lain alaista kansaansa. Kieltojen ja käskyjen sijasta hän oli löytänyt Kristuksessa ihmeellisen vapauden. Se ei ollut hellenistien lihan vapautta, vaan Kristuksessa olevaa rakkauden vapautta. Hän kirjoittaa siitä muun muassa näin: *"Kenenkään ei siis pidä ylpeillä ihmisistä. Kaikkihan on teidän: Paavali, Apollos ja Keefas, maailma, elämä ja kuolema, kaikki nykyinen ja tuleva. Se kaikki on teidän, mutta te olette Kristuksen, ja Kristus on Jumalan."* (1.Kor. 3:21–23)

Hengellisen kasvun yksi ratkaiseva avain on lain ja evankeliumin erottaminen toisistaan. Luther totesi, että se on todellinen teologian tohtori, joka osaa erottaa lain ja evankeliumin. Teoriassa asia on aivan selvä. Laki kertoo, mikä on Jumalan tahto ja vaatimus – rakkauden sisältö. Se vaatii täydellistä elämää eli vanhurskautta, joka riittäisi ihmisen pelastamiseksi. Evankeliumi taas lahjoittaa juuri sen vanhurskauden, jota laki vaatii.

Käytännössä lain ja evankeliumin erottaminen on usein todella vaikeaa, kun evankeliumin kuullut ja uskonut sydän kuitenkin alkaa vaatia itseltään lain vaatimia tekoja varmistuakseen pelastuksestaan. Miksi asia on niin hankala, johtuu siitä, että vapaa evankeliumin uskonut ja lahjavanhurskauden saanut uskova alkaa Pyhän Hengen hedelmänä noudattamaan lain edellyttämää rakkautta, mutta syntisen luonnon vaikutuksesta lankeaa jatkuvasti synteihin.

Sitten Saatana tulee ja sanoo: ”Et ole mikään uskova, kun sinussa ei ole tarpeeksi tuota rakkauden hedelmää!” Silloin uskova helposti unohtaa sen, että Kristuksessa hän oin kaiken aikaa täysin vanhurskautettu ja alkaa tuijottaa oman vaelluksensa syntisyyttä. Paluu lain alaisista omin voimin ponnistelusta vapaan armon omistamiseen voi olla yllättävän vaikeaa, kun jäämme tuijottamaan omaa sydäntämme, jossa tosiaankin asuu kaiken aikaa ihan oikea syntinen luonto myös vanhurskauden lahjaksi saaneella. Siksi uskova saa ja hänen on hyvä julistaa joka aamu omalle sydämelleen evankeliumi: ”Olet tänään Kristuksessa, olet Golgatan uhrin tähden täysin Jumalalle kelpaava Jumalan lapsi. Sinun kaikki syntisi on annettu anteeksi.” Joka aamu kannattaa ensimmäiseksi nostaa katse Herran ihmeelliseen armoon.

Rakkauden ihme (23–25)

Arabiasta Saul palasi Damaskokseen. Siellä juutalaiset päättivät tappaa hänet. Entisestä vainoajasta tuli vainottu. Juutalaiset saivat käskynhaltija Aretan vartiosotilaat puolelleen. (2.Kor. 11:32) He pyrkivät estämään Saulin pakenemisen kaupungista. Ne, joita Saul oli tullut vangitsemaan Damaskoksesta, auttoivat nyt hänet itsensä pakoon kaupungista.

Suuria hengellisiä näkyjä juuri Arabiassa nähnyt ja Herran kanssa keskustellut Saul pelastuu kaupungin muurin ikkunasta lasketussa korissa. Mutta juuri siinä Herra osoittaa kirkkautensa. Häntä ei pelastanut jokin ihme, ei jokin pyörretuuli, vaikka sellaisiakin Jumala voi viisaudessaan käyttää. Häntä ei Pyhä Henki temmannut pois Damaskoksesta, niin kuin Filippoksen etiopialaisen hoviherran luota. Hänet pelasti opetuslasten huolenpito ja rakkaus.

Mitä ihanimpia hengellisiä kokenut mies voi joutua työssään turvautumaan mitä tavanomaisimpiin ja mitä arkisimpiin menetelmiin. Hän voi joutua olosuhteisiin, joissa ei ole jälkeäkään "arvokkuudesta", mutta juuri siellä saattaa Herran synnyttämä

hengellinen ihme päästä näkyviin. Se on Pyhän Hengen synnyttämä veljien ja sisarten keskinäinen rakkaus.

Uutena vanhaan ympäristöön (26–27)

Palatessaan Jerusalemiin Saul hakeutui uskovien yhteyteen, mutta kohtasikin aluksi vaikeuksia. Opetuslapset pelkäsivät häntä. Pelko oli täysin luonnollinen asia, kun muistamme, mitä hän oli Jerusalemissa tehnyt kristityille aikaisemmin. Kolme vuotta oli kulunut hänen pelastumisestaan ja huhu siitä oli kiirinyt Jerusalemiin, mutta kristityt eivät olleet häntä vielä nähneet. Barnabas, joka ehkä tunsu Saulin entuudestaan, tapasi hänet ja otti hänet suojiinsa. Barnabaksen suosituksesta seurakunta ja apostolit ottivat hänet keskuuteensa. Kahden viikon ajan Saul oli Pietarin vieraana. Hän ei etsinyt Pietarilta tunnustusta apostolinviralleen, vaan halusi keskustella hänen kanssaan.

Suomessakin aika moni aito uskova on joutunut kokemaan sitä, että toinen aito uskova ei syystä tai toisesta pidä häntä uskovana. Aito veli tai sisar Herrassa eikä silti tunnista toista saman armon osakseen saanutta. Kokemus voi olla turhauttava, sillä Pyhä Henki haluaa uskovien yhteyden toteutumista käytännössä.

Stefanoksen työtä jatkamaan (28–30)

Pian Saul oli antautunut julistamaan Herran nimeä. Nyt myös hän joutui väittelyyn hellenistien kanssa niin kuin Stefanos ennen marttyyrikuolemaansa. Voidaan sanoa, että eräs Saulin Jerusalemissa tekemän evankelioimistyön liikkeellepanevista voimista olikin halu jatkaa Stefanoksen työtä, jonka hän itse oli muiden kanssa katkaisut. Mutta tulos hänen työstään oli sama kuin Stefanoksenkin. Hellenistit pyrkivät tappamaan hänetkin. Herra ilmoitti hänelle näyssä, että hänen tulisi lähteä kaupungista, sillä hänellä oli Saulille muuta tehtävää. (22:17–21) Jälleen uskonveljien avulla hän pääsi pakoon. Saul lähti kotikaupunkiinsa Tarsokseen, entisiin maisemiin ja hellenistiseen ilmapiiriin, mutta nyt uuden elämän voimassa.

Sieltä käsin hän julisti evankeliumia ilmeisesti lähes koko Kilikiassa, jonka keskus oli Tarsos, koska myöhemmin hänen ei lähetysmatkoillaan tarvinnut sinne mennä. Siellä hän kotikaupunkinsa evankelioinnissa kasvoi lopulta kristikunnan suurimmaksi lähetysaarnajaksi.

Juutalaiselta maaperältä kreikkalaiseen

Jumala oli valinnut Saulin istuttamaan evankeliumin juutalaiselta maaperältä kreikkalaiseen ja roomalaiseen. Hän oli heprealainen, joka tunsu läpikotaisin juutalaisen uskonnon. Hän oli hellenisti, joka tunsu kreikkalaisen kulttuurin perusteellisesti. Hän oli myös Rooman kansalainen, jolla oli näky ylikansallisen Jumalan valtakunnan leviämisestä. Mutta mikään näistä itsessään ei tehnyt Saulista Paavalia, pakanoiden apostolia. Ennen kaikkea hän tunsu itse ylösnousseen Herran.

Hengellinen varustus ja koulutus tarpeen

Ilman Herran tuntemista kukaan ei voi tehdä Herran työtä. Toiseksi hänen tuli saada Pyhän Hengen täyteys. Kolmanneksi tarvittiin Arabia, hiljainen valmistautuminen yksinäisyydessä. Jumala ei käytä valtakuntansa salaisuuksien selittäjänä ketään, jolle hän ei ole antanut selkeää kutsua ja hengellistä koulutusta siihen.

Ei juutalainen eikä kreikkalainen vaan kristitty

Saul jätti taakseen heprealaisuutensa ja hellenisminsä. Mutta uuteen elämäänsä hän vei mukanaan oman lunastetun ja uudistetun persoonallisuutensa. Hän ei ollut enää heprealainen eikä hellenisti vaan kristitty. Jumala valitsee, varustaa ja valmis-telee työntekijänsä.

Jumalan seurakunta

Jae 31 on taitekohta Apostolien teoissa ja kokoaa kaiken kirjan alussa kuvatun. Sana *niin* ei viittaa vain siihen, että Saulin kääntymisen myötä seurakunnan vaino laantui. Ulkoista rauhaa kesti vain jonkin aikaa. Pian nousivat uudet myrskyt apostoli Jaakobin mestauksen myötä (12. luku). *Niin* viittaa kaikkiin niihin eri vaiheisiin, jotka alkuseurakunta oli helluntain jälkeen kohdannut.

Voitot hyökkäysten keskellä

Sielunvihollinen oli hyökännyt seurakuntaa vastaan vainon lisäksi kylvämällä eripuraisuuden siementä, nostattamalla ulkokultaisuutta ja houkuttelemalla seurakunnan johtajia aseman tavoitteluun. Mutta kaikissa näissä Pyhän Hengen täyttämä seurakunta oli saanut voiton ja *rakentunut* ja *lisääntynyt*. Seurakunnassa Herra kaiken keskellä jatkoi rakennustyötään. Vielä tänäkään päivänä seurakuntarakennus ei ole valmis, mutta tulee päivä, jona seurakunta on saavuttava lopullisen päämääränsä.

Seurakunta kasvoi

Juudeassa, Samariassa ja Galileassa seurakunta oli levinnyt laajalle. Herran tekoja tässä tapahtumasarjassa ei Luukas yksityiskohtaisemmin kuvaa aineiston suunnattoman rikkauden vuoksi. Sitä paitsi seurakunnan elämän ja rakentumisen periaatteet tulevat kuvatussa riittävästi esiin. Tästä jakeesta 12. luvun loppuun Pietari palaa jälleen Apostolien tekojen kuvauksen keskeiseksi henkilöksi.

Seurakunta eli *ekklesia*

Jakeeseen sisältyy myös *seurakunta*-sanan uusi käyttö, joten tarkastelemme hie-man alkukielisen sanan merkitystä. Kreikankielinen sana *ekklesia*, jonka vuoden 1938 Kirkkoraamattu kääntää *seurakunnaksi* ja vuoden 1992 tässä yhteydessä *kirkoksi*, muodostuu osista, jotka tarkoittavat *ulos kutsuttua*. Perusmerkitykseen sisältyy siis ajatus kansoista ja sukukunnasta uloskutsuttujen uudesta yhteydestä.

Stefanos käytti puolustuspuheessaan samaa sanaa vanhatestamentillisessä merkityksessä:

Juuri hän oli seurakunnan keskellä autiomaassa enkelin kanssa, joka puhui hänelle Siinainvuorella, ja hän oli myös isiemme kanssa, ja hän sai eläviä sanoja annettavaksi meille. ... (7:38)

Se sisälsi ajatuksen Jumalan hallitsemasta kansakunnasta.

Luukas käyttää *ekklesia*-sanaa myös sen kreikkalaisessa perusmerkityksessä: *"He huusivat, mikä mitäkin; sillä kokous oli sekasortoinen..."(19:32)*

Siinä oli kysymys vapaista miehistä (orjat eivät päässeet mukaan) muodostuneesta kansan kokouksesta, jolla oli hallinnollinen tehtävä.

Kun Jeesus Filippoksen Kesareassa puhuessaan Jumalan ilmoituksesta Pietarille sanoi: *"Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani."* (Matt. 16:18), Hänellä oli epäilemättä mielessään sanan molemmat yleiset merkitykset. Apostolien teoissa sana

seurakunta tarkoittaa Jeesuksen seuraajien yhteisöä, jota Jumala hallitsee mutta jolle on myös annettu hallintavaltaa. Sille on uskottu Jumalan valtakunnan avaimet: valtuutus julistaa sitovaa lain ja vapauttavaa evankeliumin sanaa.

Yksi seurakunta

Tähän asti Apostolien teot käyttäessään sanaa seurakunta on aina viitannut pelkääntään Jerusalemin paikallisseurakuntaan. Mutta nyt sana saa laajemman merkityksen. Jae 31 puhuu yksikössä seurakunnasta kautta koko Juudean, Samarian ja Galilean. Kysymys ei ole enää paikallisseurakunnista, vaan *yhdestä* laajasta ja paikalliset rajat ylittävästä seurakunnasta eli kirkosta. Juudean asukkaat olivat halveksineet Galileaa "pakanain Galileana". Sekä Juudean että Galilean asukkaat taas syrjivät samarialaisia. Mutta kaikkialla, missä Pyhä Henki saa hallita esteettä, hän vapauttaa "uloskutsutut" ennakkoluuloista, ylpeydestä ja maantieteellisistä rajoituksista ja muodostaa heistä yhden seurakunnan eli kirkon.

Seurakunnan rakentuminen

Puhuessaan seurakunnan rakentumisesta Luukas ei kuvitellutkaan, että se olisi jo valmis. Seurakunta on yhä kesken, mutta sitä rakennetaan yhä edelleen. Työ ja prosessi jatkuvat kohti selkeää päämäärää: valmiiksi tuloa. Seurakunnan eteneminen on voittamatonta, mikään ei voi sitä estää. Paikat ja temppelit eivät muodosta sille keskuksia niin kuin Jeesus sanoo: *"Tulee aika, jolloin ette rukoile Isää tällä vuorella ettekä Jerusalemissa... Tulee aika – ja se on jo nyt – jolloin kaikki oikeat rukoilijat rukoilevat Isää Hengessä ja totuudessa."* (Joh. 4:21–23)

Miten pitkälle rakennustyö on edistynyt tänään? Kukaan meistä ei ole vielä valmista seurakuntaa nähnyt, mutta me uskomme sen täyttymykseen ja saamme sen nähdä Jeesuksen toisessa tulemisessa. Valtaosa asioista, mistä me seurakunnissamme kiistelemme, ovat "rakennustelineitä", eivät varsinaista "rakennusta".

Vaeltaminen kohti päämäärää

Seurakunnan vaeltaminen Herran pelossa ei ollut päämäärätöntä kuljeskelua vaan tietoiseen tavoitteeseen etenemistä. Jeesus oli sanonut: *"Menkää ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni!"* (Matt. 28:18) Kysymys ei tässä ole ensisijaisesti yksityisten seurakunnan jäsenten vaelluksesta, vaan siitä, että seurakunnalla on kokonaisuutena, Herran ruumiina, yksi tehtävä ja yksi tie kuljettavanaan. Se edustaa Kuningastaan ja tekee Kuninkaansa työtä ihmisten ja kansojen voittamiseksi hänen herruutensa alle.

Vaeltaminen Herran pelossa

Vaeltaminen Herran pelossa merkitsee Kristuksen Herruuden tunnustamista kaikessa. Hän on elämän Herra, jolla on viimeinen auktoriteetti ja valta kaikessa. Samalla hän on suurin kaikista palvelijoista ja hän itse johtaa seurakuntansa palvelemaan kärsimysten ja ahdistusten keskellä eläviä. Herran pelossa vaeltava seurakunta antaa itsensä hänen hallintaansa ja samalla julistaa hänen herruuttaan. Mutta juuri silloin kärsimystenkin keskellä Herran oma elämä on seurakunnan elämänä. Siksi synnin särkemässä maailmassa se kykenee parantamaan ja jakamaan uutta elämää ympärilleen.

Vaeltaminen virvoituksessa

Seurakunta vaelsi myös Pyhän Hengen virvoittavassa vaikutuksessa. Pyhä Henki on seurakunnan Lohduttaja, Puolestapuhuja, Kehottaja, Auttaja, Tukija, Virvoittaja, Vahvistaja ja Yhteyden Antaja.

Määrällinen ja laadullinen kasvu

Seurakunnan kasvaminen Kristuksen herruuden alaisena ja Pyhän Hengen vahvistamana ei ollut vain lukumääräistä vaan myös hengellistä luonteeltaan. Seurakunta sai voimaa, syvyyttä Herran tuntemisessa ja sen elämä rikastui. Mutta juuri se merkitsi myös yhä uusien ihmisten pääsyä pelastuksen osallisuuteen.

Hengellinen todellisuus

Jae osoittaa, että Kristuksen seurakunta on hengellinen todellisuus, joka ylittää paikan ja ajan rajoitukset. Vuosisadat ovat vierineet ja yhä me yritämme rajata seurakuntaa paikallisesti ja sitoa sitä joihinkin rakennuksiin. Ihmisten erottelu ja ennakkoluulot jakavat yhä seurakuntia. Seurakunnan ihanne ei ole kuitenkaan saavuttamattomissa, jos me suostumme kuuliaisuuteen Kristukselle ja annamme Pyhän Hengen vapaasti vaikuttaa sydämässämme.

Lähetystyötä tekevä seurakunta

Jaetta on myös mahdoton lukea näkemättä sen sisältämää lähetyskutsua seurakunnalle. Seurakunta kulkee maailman keskelle kärsimyksiin voidakseen pelastaa uusia ihmisiä. Herran kuninkuuden tunnustaessaan se Pyhän Hengen vaikutuksesta rakentuu, kasvaa ja lisääntyy. Voidakseen olla missionäärinen, lähetystä tekevä, seurakunnan on oltava hengellinen. Ja päinvastoin voidakseen olla hengellinen sen on tehtävä lähetystyötä.

Herra ei ole kutsunut ketään vaeltamaan yksin uskon tietä. Me tarvitsemme seurakunnan, sillä juuri sen keskellä Pyhä Henki toimii sanan kautta. Tiedät hyvin, että sinun oma seurakuntasi ei ole täydellinen. Täydellinen seurakunta saapuu vasta Jeesuksen toisessa tulemisessa, mutta jo nyt Herra on oman seurakuntansa keskellä. Seurakuntayhteys on suunnaton lahja, jonka Herra on valmistanut omilleen. Siksi sinäkin tarvitset sitä.

Seurakunnan merkitys Rika Okamuran elämässä

Ensikertaa vierailin Itä-Toksushiman kirkossa vuoden 1981 keväällä (pioneeri työ oli alkanut runsas vuosi aikaisemmin), kun olin epäonnistunut yliopiston sisäänpääsykokeissa ja synkällä mielellä vietin vuotta, jona yritin opiskella seuraavan vuoden uusintayritystä varten. Masentuneella mielellä en kyennyt omistautumaan kunnolla opiskeluun. Aloin kuunnella kristillistä evankelioivaa radio-ohjelmaa. Kiinnostuin Raamatusta, koska ajattelin, että siitä löytyisi ehkä se jokin, mitä olin etsimässä. Samalla kuitenkin suhtauduin uskontoon epäilevästi pelkkänä jonkinmoisena mielen rauhan tavoitteluna.

Samoihin aikoihin minulle selvisi, että naapuristossamme oli kristillinen kirkko. Se oli asuma-alueen sopukassa pieni tavallinen talo, joka oli sisustettu kirkoksi. Luin sen edessä seisoneen mainostaulun, josta näin, että sunnuntaiaamuisin siellä pidettiin kokouksia. Ajattelin mennä mukaan, mutta olen aamu-uninen enkä kuukauteen saanut itseäni ajoissa ylös. Kun lopulta lähdin, saapuessani kokous oli jo alkanut. Kirkolle saavuttuani aprikoin, pitäisikö minun sittenkin palata kotiin. Lopulta kuitenkin soitin ovikelloa ja lähettipariskunta otti minut todella lämpimästi vastaan. Olin helpottunut.

Koolla oli yllättävän vähän ihmisiä vain neljä tai viisi. Minuun teki syvän vaikutuksen, kun tuolle pienelle joukolle lähetti suurella innolla puhui varsin vajavaisella japaninkielellä. Sen jälkeen aloin käydä joka sunnuntai jumalanpalveluksissa. Lisäksi lähetit pitivät raamattupiiriä joka viikko, vaikka olin siinä ainoa kävijä. Alussa en kuitenkaan kyennyt vilpittömin mielin lukemaan Raamattua. Joka kerta esitin ilkeitä kysymyksiä. Mutta lähetti vastasi niihin perusteellisesti valoisa hymy kasvoillaan. Joka kerta tein uusia löytöjä. Eräänä päivänä minulle avautui Jumalan rakkaus ja uskoin Jeesukseen omana Pelastajanani. Sen vuoden joulukuussa minut kastettiin kolmisin rouva Hamazakin ja hänen poikansa kanssa. Se oli vasta seurakunnan toinen kaste.

Edelleenkin olin seurakunnan heikko jäsen, mutta lähetit ja seurakuntalaiset pitivät minusta hyvää huolta. Yliopistossa opiskellessani klubitoiminta ja hauskanpito vei ajoittain voiton, niin että kokouksissa käyminen jäi vähiin. Jumalanpalveluksiin saavuin usein myöhässä ja niiden aikana ajoittain nukahdin, mutta kertaakaan minua ei siitä tuomittu. Päin vastoin sain aina lämpimän vastaanoton ja puolestani rukoiltiin. Lähettien ja seurakuntalaisten asenteesta luin sen, ettei ihminen voi omin voimin muuttua paremmaksi, vain Jumalan voimasta se on mahdollista.

Kun menin Raamattukouluun ja etäälle kotiseurakunnastani, minua muistettiin aina rukouksin. Tsuyaman seurakunnan lastentarhan opettajana toimiessani, Ootsun lähetin sihteerinä toimiessani ja nyt aloittaessani uuden elämänvaiheen Tokiossa pian valmistuvan papin vaimona saan kulkea uskossa, jossa luottamukseni on yksin Jumalan varassa. Tähän uskoon sain kasvaa kotiseurakunnassani.

Tästedeskään uskonelämäni ei tule olemaan tasaista ja täynnä pelkkää siunausta. Jumala nimittäin kouluttaa ja kurittaa omia lapsiaan tarpeen mukaan. Mutta koska olen kotiseurakunnassani saanut kasvaa rakastettuna ja esirukousten kantamana, tiedän, että vaellus uskossa on pohjimmiltaan iloista ja onnellista. Se tapahtuu jättäytymällä Jumalan johdatukseen, jossa saa rukoillen ja kiittäen kulkea eteenpäin. (1989)

Rikan tultua uskoon hänen isoäitinsä alkoi myös käydä kirkossa ja kastettiin. Vähän myöhemmin hänen isänsä lentäjäeversti sairastui selkärangan syöpään, mutta tuli vähän ennen kuolemaansa uskoon ja kastettiin sairastuvoteella. Monta vuotta myöhemmin Rikan äitikin lopulta taipui Herran eteen, tuli uskoon ja kastettiin. Tänään Rika toimii pastorin vaimona Tokiossa.

Entä sinä?

Jos et ole vielä löytänyt varmuutta pelastuksesta, tarvitset seurakunnan, jossa saat kuulla evankeliumin Jeesuksesta ja pääset tuntemaan Hänet, joka on sinunkin syntisi Golgatan ristillä sovittanut ja joka kutsuu sinua Raamatun sanan kautta luokseen.

Jos olet jo Herran oma, tarvitset yhä kasvua Kristuksen tuntemisessa. Kasvua juurtumaan Sanaan ja sitä kautta kantamaan Pyhän Hengen hedelmiä. Herra haluaa, että löydät paikkasi seurakunnassa. Tarvitset sitä, jotta seurakunnasta käsin voisit maailman keskellä kantaa rakkauden hedelmää ihmisten pelastukseksi. Seurakunta ei ole työleiri eikä lepokoti. Se on sairaala, jossa parannutaan, juhlasaattue, joka matkaa kohti kotia, jossa riemuitaan. *Sen sisällä rakennut, elät Herran pelossa ja kasvat Pyhän Hengen rohkaisevasta vaikutuksesta.*